

Να γίνουμε σταυρικοί άνθρωποι - Της Σοφίας Μπεκρή

/ [Γνώμες](#)

Την Ύψωση του Τιμίου και Ζωοποιού Σταυρού θα εορτάση, σε λίγες ημέρες, η Εκκλησία μας και όλοι μαζί οι πιστοί πανηγυρίζουμε για το κορυφαίο αυτό, για την σωτηρία μας, γεγονός. Πανηγυρίζουμε και τιμούμε όχι μόνον το Τίμιο Ξύλο, το Οποίο εξαγιάστηκε ασφαλώς και αυτό από το αίμα του Χριστού, που χύθηκε πάνω Του, αλλά κυρίως τιμούμε τον Εσταυρωμένο Σωτήρα μας, που μας χάρισε, με την σταυρική Του θυσία, «ζωήν την αιώνιον».

- Γράφει η Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος-θεολόγος

Εξ άλλου, σε όλα τα τροπάρια του Σταυρού, τονίζεται ακριβώς αυτή η θυσία και η σωτηριώδης της σημασία για τον άνθρωπο. Στο Απολυτίκιο, μάλιστα, και στο Κοντάκιο παρακαλούμε τον Χριστό μας, ο οποίος υψώθηκε «εν τω Σταυρώ εκουσίως» και θεμελίωσε, διά του τιμίου Του αίματος, την «επώνυμόν του καινή

πολιτεία», να σώζη τον λαό Του, να ευλογή την κληρονομία Του και να φυλάττη «το διά του Σταυρού Του πολίτευμα», δωρίζοντας σε αυτήν την σταυρική Του πολιτεία τους οικτειρμούς Του και το μέγα Του έλεος.

Αλήθεια, πόσοι από εμάς έχουμε εμβαθύνει αρκετά στο περιεχόμενο των δύο αυτών τροπαρίων του Σταυρού, ώστε να αντιληφθούμε την σημασία των για την δική μας πολιτεία; Πόσοι, επίσης, έχουμε κατανοήσει ότι ο Χριστός μας δεν ήλθε στην γη, για να ιδρύση ένα ακόμη φιλοσοφικό σύστημα, μία νέα ακόμη πίστη ή ιδεολογία, αλλά ήλθε, για να θεμελιώσει την πολιτεία Του πάνω στον δικό Του θυσιαστικό σταυρό της αγάπης; Πόσοι, τέλος, έχουμε κατανοήσει ότι με το βάπτισμά μας γινόμαστε και εμείς μέλη της πολιτείας αυτής του Σταυρού και αναλαμβάνομε πλέον την ευθύνη να πορευόμαστε σταυρικά, με πίστη στον Θεό και αγάπη προς τον συνάνθρωπο;

Επειδή λίγοι, φαίνεται, έχουμε κατανοήσει το πραγματικό νόημα του Σταυρού, γι' αυτό έρχεται η Εκκλησία μας, την κατ' εξοχήν αυτήν περίοδο του Σταυρού, την Κυριακή προ της Υψώσεως, κατά την Ύψωση, και την Κυριακή μετά από την Ύψωση, να μας το θυμίση, για να το εμπεδώσωμε. Να συνειδητοποιήσωμε, δηλαδή, ότι ο Σταυρός του Κυρίου δεν είναι πλέον τιμωρητικός ή εκδικητικός, όπως στην Παλαιά Διαθήκη, αλλά «καινός», αναστάσιμος: «τον Σταυρόν σου, Χριστέ, προσκυνούμεν, και την Αγίαν σου ανάστασιν υμνούμεν και δοξάζομεν», ομολογούμε στην αναστάσιμη προσευχή μας.

Ο δε Απόστολος των Εθνών Παύλος, ο καυχώμενος για τα «στίγματα του Κυρίου εν τω σώματί» του, επειδή επίστευσε σε Χριστό «Παθόντα και Αναστάντα», έλεγε χαρακτηριστικά ότι, εάν η Σταύρωση δεν συνοδεύεται από την Ανάσταση, τότε «κενόν το κήρυγμα», «κενός ο κόπος υ(η)μων εν Κυρίω», «ματαία και η πίστις υ(η)μων.» (Α' Κορ. ιε', 14 -17, 58).

Συνεχίζει, όμως, ο Παύλος, προτρέποντας τους αδελφούς Κορινθίους και όλους εμάς, να «περισσεύωμε εν τω έργω του Κυρίου πάντοτε», να εργαζώμαστε δηλαδή περισσότερο, για να κάνωμε το θέλημά Του, και να γινώμαστε «εδραίοι και αμετακίνητοι» στην πίστη, γνωρίζοντας ότι «το νίκος» του θανάτου και της αμαρτίας έρχεται, τελικά, με την χάρη του Θεού «διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.» (ο. π. 57-58).

Το ίδιο και ο Κύριος, συνομιλώντας με τον Νικόδημο, τον «κρυφό» μαθητή, αναφέρει ότι μόνον «ο Υιός του ανθρώπου αναβέβηκεν εις τον ουρανόν, ο καταβάς εκ του ουρανού, ο ων εν τω ουρανώ» (Ιωάν., γ' 13, Ευαγγέλιο προ της Υψώσεως). Οι Πατέρες, και μάλιστα ο Χρυσόστομος, τονίζουν, στο σημείο αυτό, ότι ο Χριστός το λέει αυτό, διότι ο Νικόδημος τον θεωρούσε διδάσκαλο («οίδαμεν ότι από Θεού

ελήλυθας διδάσκαλος.», ο. π. 2). Είναι, όμως, δυνατόν ένας απλός διδάσκαλος, ακόμη και προφήτης, όπως τον πίστευαν άλλοι Ιουδαίοι, να κατεβαίνει από τον ουρανό και, συγχρόνως, να βρίσκεται στον ουρανό; μοιάζει να ρωτάη τον ανώριμο, ακόμη, πνευματικά Νικόδημο ο Θεάνθρωπος Χριστός.

Και συνεχίζει ο Χριστός, προτυπώνοντας, αυτήν την φορά, την σταυρική Του θυσία: «και καθώς ο Μωϋσής ύψωσε τον όφιν εν τη ερήμω, ούτως υψωθήναι δει τον Υιόν του ανθρώπου, ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, αλλ' έχη ζωήν αιώνιον.» (ο. π. 15-16).

Ποιάν αναλογία μπορεί να έχη η ύψωση του χάλκινου όφεως από τον Μωϋσή στην έρημο με την Ύψωση του Κυρίου στον Τίμιο Σταυρό; Ως γνωστόν, όταν κάποτε οι Ιουδαίοι, κατά την πορεία των προς την γη της επαγγελίας, πέθαιναν από το θανατηφόρο δάγκωμα των φιδιών, απευθύνθηκαν στον Μωϋσή και εκείνος στον Θεό, ο Οποίος του ζήτησε να υψώση έναν χάλκινο όφι πάνω σε έναν πάσσαλο (ο όφης με τον πάσσαλο σχηματίζουν σταυρό), ώστε όποιος τον ατενίζη με πίστη, να σώζεται θαυματουργικά.

Και γιατί διάλεξε ο Θεός τον όφι, για να προτυπώση τον Σταυρό του Κυρίου; Διότι, όπως από τον όφι -σύμβολο της σοφίας- προήλθε η πτώση για τον άνθρωπο, έτσι και τώρα από την σοφία του Λόγου, από τον Χριστό, θα προέλθη διά του Σταυρού η Ανάσταση και η σωτηρία στο ανθρώπινο γένος. «Ο Σταυρός σου, Κύριε, ζωή και ανάστασις υπάρχει τω λαώ σου.», ψάλλει η Εκκλησία μας.

Επομένως, η Ύψωση του Κυρίου πάνω στον Σταυρό δεν γίνεται για τον εξευτελισμό Του, όπως πίστευαν οι Ιουδαίοι, αλλά, τελικά, για την Ανάστασή Του, με απώτερο στόχο την συνανάσταση και την σωτηρία πάντων των ανθρώπων. Να, γιατί ο Κύριός μας αποκαλείται «Άκρα Ταπείνωσις», διότι δέχθηκε, με απόλυτη υπακοή στο θέλημα του Πατρός Του, να υπομείνη τον έσχατο διά του Σταυρού ατιμωτικό θάνατο, «ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται αλλ' έχη ζωήν αιώνιον»!

Πόσο μεγάλη ευγνωμοσύνη οφείλομε, επομένως, στον Σταυρωθέντα και Αναστάντα Χριστό, ο Οποίος δεν ήλθε «ίνα κρίνη τον κόσμον, αλλ' ίνα σωθή ο κόσμος δι' αυτού;» (ο. π. 17). Χρειάζεται να καυχώμαστε και εμείς, όπως ο Παύλος, ο οποίος στο αποστολικό ανάγνωσμα της ημέρας τονίζει: «εμοί δε μη γένοιτο καυχάσθαι, ει μη εν τω σταυρώ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, δι' ου εμοί κόσμος εσταύρωται καγώ τω κόσμω.», διότι «όσοι τω κανόνι τούτω στοιχήσουσιν, ειρήνη επ' αυτούς και έλεος» (Γαλ., στ' 15-16).

Εμείς, αλήθεια, βαδίζομε «τω κανόνι τούτω» του Σταυρού η μήπως

συμπορευόμαστε με το θέλημα του κόσμου; Μήπως λατρεύουμε περισσότερο τους επιγείους «σωτήρες» μας απ' ό τι αγαπάμε τον Σωτήρα μας Χριστό; Μήπως, ακόμη χειρότερα, αρεσκομάστε να διακονούμε συγχρόνως δύο κυρίους, και τον Θεό της αγάπης και τους κάθε λογής κοσμικούς μας θεούς, το χρήμα, την δόξα, τις πολλαπλές ηδονές;

Σε όποια από τις παραπάνω κατηγορίες και εάν ανήκωμε, δεν μπορούμε να καλούμαστε σταυρικοί άνθρωποι. Για να μπορέσωμε να γίνωμε σταυρικοί άνθρωποι, χρειάζεται, πρώτα απ' όλα, να ζητήσωμε ενίσχυση της πίστεώς μας από τον Θεό, τον μόνο που μπορεί να μας ενδυναμώσει, ώστε να αναφωνήσωμε και εμείς, όπως ο Παύλος: «πάντα ισχύω εν τω ενδυναμούντί με Χριστώ» (Φιλιπ., δ' 13). Δεύτερον, είναι ανάγκη να αποκόψωμε ολοσχερώς τις σχέσεις μας με τον κόσμο της αμαρτίας και ό τι αυτό συνεπάγεται, με το ψεύδος, την πλάνη, την αδικία, την ανομία, την ανηθικότητα και γενικώς με τον θάνατο, που γεννά η αμαρτία. Τρίτον, και κυριώτερον, αφού ορθοποδήσωμε οι ίδιοι, να πολιτευτούμε, στο εξής, εν ειρήνη και αγάπη με τους συν-αδελφούς μας, με όλους τους ανθρώπους, πιστεύοντες και μη.

Μόνον εάν κατευθύνωμε τα διαβήματά μας προς εργασία των εντολών Του, εάν αγαπήσωμε το θέλημά Του περισσότερο από τα δικά μας αμαρτωλά θελήματα και πάθη, εάν, τέλος, θελήσωμε να ευθυγραμμιστούμε μαζί Του και με τους συσταυρωμένους αλλ' όχι απηλπισμένους, αντιθέτως ελπίζοντες στον Θεό αδελφούς μας, τότε και μόνον τότε θα βρούμε ειρήνη και έλεος παρά τω μόνω Σωτήρι, τω Εσταυρωμένω και Αναστημένω, διά την ημών σωτηρίαν, Κυρίω και Θεώ της αγάπης. Αμήν. Γένοιτο!

Πηγή: pemptousia.gr